

skellige elementer. Derfor ser vi det faktisk som en fordel, at man nu begrænser afstemningen til en afstemning om ØMU'ens tredje fase, når der nu er flertal for sådan en afstemning. Det giver faktisk langt bedre mulighed for at fortælle den danske befolkning om konsekvenserne ved tilslutningen af ØMU'en og konsekvenserne ved den unionsdannelse, som vi så tager del i. Vi kan tage debatten om konsekvenserne af den faldende kurs for euroen og de konsekvenser, det får, hvis man overhovedet skal rette den op. Neutrale økonomer siger, at hvis den overhovedet skal rettes op, kræver det en langt stærkere europæisk regering. Jeg synes også, vi kan se klart, at man i de 11 eurolande nu begynder at danne fora til diskussionen om at skabe en stærkere regering og om økonomien.

Alle disse ting gør, at vi faktisk godt kan diskutere den statsdannelse, de fire forbehold også var udtryk for. Vi tror faktisk, vi får en bedre afstemning på den måde, og derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har der allerede været en lille debat om B 156, og jeg skal indledningsvis sige, at jeg synes, at de argumenter, der har været for at afvise forslaget, fra nogles side har været underlige, bl.a. at vælgerne ikke skulle kunne overskue det her. Til det kan man sige: Hvad i alverden havde man så tænkt sig de gange, man ellers har lavet folkeafstemninger?

Man har også sagt, at områderne ikke skulle være klar til at tage fat på. Det kan godt være, det er rigtigt, og det kan faktisk godt være, at vi i Dansk Folkeparti vil være enige i det synspunkt. Det står bare i skærende kontrast til det, de samme partier sagde for et øjeblik siden, da vi diskuterede DUPI-rapporten, som er rimelig klar i sine konklusioner og modtog bred ros fra udenrigsministeren og en række af de partier, der nu mener, at udviklingen ikke er gået så stærkt, som det ellers er beskrevet i DUPI-rapporten. Vi er faktisk tilbøjelige til at give dem ret i det.

Med hensyn til forslaget i øvrigt og Dansk Folkepartis indstilling til det skal jeg sige, at vi kan godt have meget stor sympati for tankgangen i forslaget. I 1992 stemte befolkningen nej, og så fik vi en pakkeløsning, hvor et flertal af de politiske partier sagde til vælgerne: Nu stemmer I lige om igen om Maastrichttraktaten, men til gengæld lover vi jer som vælgere, at Danmark står uden for på de områder, vi har

defineret som værende vigtige i forbindelse med, at vi ikke vil være med i den politiske unionsopbygning. Men nu ønsker man altså stille og roligt så at afskaffe de forbehold efter salamimetoden, og det har man egentlig haft planer om længe.

I forslaget spørges der, om man, når man nu lavede den pakkeløsning til befolkningen, i virkeligheden ikke burde afskaffe undtagelserne på én gang, hvis de nu skal afskaffes. Den tankegang har vi megen stor sympati for, og vi kan godt forstå, hvorfor forslagsstillerne kan komme på den tanke. Men vi tror, at under alle omstændigheder – uanset om forslaget bliver vedtaget eller ej – vil der blive en diskussion op til den 28. september, også om de generelle politiske konsekvenser af EU-udviklingen, og derfor er vi nok tilbøjelige til at mene, at der ikke er behov for en gennemførelse af forslaget for at få den politiske debat. Vi kan jo se – også af de økonomiske vismænds rapport – en klar understregning af, at eurodebatten drejer sig mindre om økonomi og mere om politik.

Endelig skal jeg afslutningsvis sige – det er lidt retorisk, også set i forhold til debatten om, hvad der skal stå på stemmesedlen, hvor regeringen forslag er tiltrædelse af en fælles valuta, mens vi mener, der er tale om en enhedsvaluta og fraskrivelse af kronen – at skulle forslaget gå igennem, burde det hedde »Forslag til folketingsbeslutning om folkeafstemning om fastholdelse af de fire danske forbehold«.

Frank Aaen (EL):

Det er et meget logisk forslag, der er fremsat her af Frihed 2000.

De fire forbehold blev i sin tid præsenteret som noget nyt, som noget, der blev begrundet med befolkningens nej i 1992, som man i 1993 kunne ændre til et ja til Maastrichttraktaten. Men det var jo et bedrag. Det var den samme traktat uden nogen som helst ændring, der blev stemt om to gange, og vi har jo også siden set, at alt det florumvundne om, at det var et nationalt kompromis, ikke holdt. Unionspartierne kørte jo bare videre, som om ingenting var hændt. Det, der blev sagt om, at nu havde vi fået et varigt nyt fundament for en ny dansk europapolitik, havde jo intet på sig.

Der var ikke nogen, der troede på det – jo, mine gode venner i SF troede måske på det et stykke tid, men ellers var der ikke andre, der troede på, at der var lagt et varigt nyt spor for europapolitikken. Det var jo en lille udvej for at